

ת"פ 10043/10/19 - מדינת ישראל נגד עבד אל גואד נאסר (הובא ממאסר ע"י יח' נחשון) ע"י

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 10043-10-19 מדינת ישראל נ' נאסר

תיק חיצוני: 202797/2019

לפני כב' השופטת נגה שמואלי מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד נוי ספיר - נוכח

נגד

הנאשם:

עבד אל גואד נאסר (הובא ממאסר ע"י יח' נחשון) ע"י ב"כ

עוה"ד יוסי דגה - נוכח

מר עבד אל חכים אבו עשיבה, מתורגמן לשפה הערבית.

הכרעת דין

כתב האישום ורקע כללי

1. כפי הנתען בחלק הכללי לכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה הנאשם אסיר בכלא שקמה.
2. כפי הנתען בעובדות כתב האישום, ביום 08.05.2019 בסמוך לשעה 23:40 בכלא שקמה, נכנסו סוהרים לבצע חיפוש בתאו של הנאשם.
3. באותן הנסיבות, כאשר הנאשם כבול עם ידיו לאחור, החל הנאשם להשתולל עם ידיו ורגליו ובעט בחוזקה ברגליו הימנית של הסוהר גולה אלנה.
4. מיד ובסמוך לכך, איים הנאשם על הסוהר גולה בכך שאמר לו כי יישב עליו מאסר עולם.
5. בגין אלו, יוחסו לנאשם עבירות של **תקיפת עובד ציבור ואיומים**, לפי סעיפים 382א (א) ו-192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
6. במסגרת הליך הבאת הראיות, העידו מטעם המאשימה העדים הבאים: חוסיין סללאחה (**ע"ת/4**); יאיר מלכה (**ע"ת/6**); גולה (גיל) אלנה (**ע"ת/1**) (להלן: "**הסוהר אלנה**"); אמיר סללאחה (**ע"ת/5**); ערן קסלסי (**ע"ת/3**); איציק אטיה (**ע"ת/2**). בנוסף לאלו, הוגשה מטעם המאשימה הראיה הבאה: הודעת חשוד (שנגבתה מהנאשם), מיום 14.05.2019 (**ת/1**).
7. מנגד, מטעם ההגנה העיד הנאשם (**ע"ת/ה/1**) לבדו. מעבר לעדות זו, הראיות שהוגשו הינן: מזכר מאת יאיר מלכה (**ע"ת/6**), מיום 19.06.2019 (**נ/1**); ותרשים שרשם **ע"ת/2**, במהלך עדותו בבית המשפט (**נ/2**).

טיעוני הצדדים

8. **המאשימה** הטעימה, כי כלל התשתית הראייתית שנפרשה לפני בית המשפט מוכיחה את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום מעבר לספק סביר. לשיטת המאשימה, נוכח הדברים שמסרו עדי התביעה, ובהינתן עדותם

האותנטיות, הקוהרנטיות והאמינה, וכן נוכח יתר הראיות בתיק שהובאו בפני בית המשפט, ומנגד גרסתו הלא אמינה של הנאשם והסתירות שהתגלו בדבריו, הרי שיש להעדיף באופן מובהק את גרסת עדי התביעה לאופן התרחשות האירוע ולהרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

9. **מנגד, הנאשם** כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום. לשיטת ההגנה, יש מקום להורות על זיכוי של הנאשם, ולו מחמת הספק בשל מחדלי החקירה שנתגלו בתיק ובהם - הכשל האינהרנטי בתרגום חקירת הנאשם מהשפה הערבית לעברית באמצעות מתורגמן קצין שב"ס בשעה שהנאשם נחשד בעבירות כנגד איש שב"ס; והימנעות היחידה החוקרת לתפוס את מצלמות האבטחה באגף שבו אירע האירוע מושא כתב האישום, מחדל שפגע בהגנת הנאשם נוכח המחלוקת שנתגלה בין הצדדים הן באשר למיקומו המדויק של האירוע, והן באשר לשאלת האלימות שנקט הנאשם כלפי הסוהר.

10. בכל הנוגע לעבירת האיומים, ההגנה הטעימה, שלאמיתו של דבר רק **ע"ת/4**, הבין את דבריו של הנאשם אשר נאמרו בשפה הערבית, מה גם, שהעד מסר במהלך עדותו (עת הוא נשאל האם הנאשם איים באופן ישיר על **ע"ת/1**), כי הנאשם אמר "אשב עליו" ללא התייחסות ספציפית ל**ע"ת/1**. מתוך הספק שעלה בדבריו של העד, ביקשה ההגנה לאמץ את הפרשנות המקלה עם הנאשם (בהתאם לסעיף 34כא לחוק העונשין), ולקבוע שהמאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעל לספק סביר שאכן הנאשם כיוון את דבר האיום כלפי **ע"ת/1**, אלא יכול והוא אך 'זרק את הדברים' לחלל האוויר. לאור כל האמור לעיל, עתרה ההגנה להעדיף את גרסת הנאשם לאופן התרחשות האירוע שבמוקד כתב האישום ולזכותו ולו מחמת הספק.

עיקרי גדר המחלוקת

11. לאחר עיון בראיות שנפרשו לפניי ושמיעת העדים וסיכומי באי כוח הצדדים, יוצא אפוא כי הצדדים אינם חלוקים ביניהם על כך שבמועד הנקוב בכתב האישום התכוונו הסוהרים להיכנס לתאו של הנאשם על מנת לבצע חיפוש, תוך שהנאשם נכבל בידיו טרם תחילת החיפוש. כמו כן, אין מחלוקת כי לאחר שהסוהרים ניגשו לתאו של הנאשם, הנאשם לא שיתף עימם פעולה, ואף הניף במהלך האירוע את רגלו. עיקר המחלוקת בין הצדדים נסובה אם כן סביב השאלה מה התרחש בדיוק מיד לאחר שהנאשם נאזק והסוהרים פנו להיכנס לתאו לצורך ביצוע החיפוש. **לטענת המאשימה**, לאחר פתיחת הדלת, הנאשם החל להשתולל ובעט בחוזקה ברגלו הימנית של **ע"ת/1**, **הסוהר אלנה**, ומיד לאחר מכן איים הנאשם על הסוהר אלנה בכך שאמר לו כי יישב עליו מאסר עולם. בניגוד לכך, **לטענת ההגנה**, בעת כניסת הסוהרים לתא, חשש הנאשם כי הסוהרים מתכוונים לתוקפו, ועל כן הוא ניסה לגונן על עצמו תוך שהוא הניף את רגלו כאקט של הגנה עצמית, וללא כל כוונה לתקוף את הסוהר אלנה. כמו כן, טענה ההגנה כי הנאשם לא איים על הסוהר, ובלאו הכי, דבריו של הנאשם שנאמרו בתא בעת ההשתלטות עליו 'נזרקו לחלל האוויר' מבלי שהם כוונו לנמנע מסוים.

דין והכרעה

12. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה שבהן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין). ודוק, דרישה זו להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים מעוגנת בתפיסה חברתית, ונועדה להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ראו לעניין זה, **ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל**, (נבו, 25.01.2007); **וע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל**, (נבו, 06.09.2016) (להלן: "**ענין חדאד**")). בהמשך לכך, וכידוע, עולם המשפט של היום הוא דינאמי, מתחדש ומשתנה, וככזה לעיתים עולה צורך בריענון מושכלות יסוד ואף בכלים מסוג חדש (ראו לעניין זה, גיא סנדר "**דבר העורך**" מתוך **דורון מנשה, התיאוריה של דיני הראיות**, בעמוד 8 (הוצאת פרלשטיין-גינור, 2017)). ברוח הדברים האמורים, מעניין לציין, כי לפי אסטרטגיית ההכרעה המצומצמת, הדרך היחידה להסיק מסקנת אשמה היא באמצעות הפרכתן של כל השערות החפות המאפשרת אכיפה סבירה של המשפט הפלילי, ובאופן זה עיקרון ההגנה על חפים מקבל הגנה מרבית שאינה נסתרת בראיות, ברמה של ודאות (מהסוג של ידיעה שיפוטית), ושאינה

נחסמת בחסם כלשהו (ראו, דורון מנשה, "על חוסר נחיצות של תוספות ראייתיות" התיאוריה של דיני הראיות, בעמוד 67 (הוצאת פרלשטיין-גינסור, 2017); דורון מנשה ואיל גרונר, "מהות הספק הסביר", בעמוד 99 (הוצאת נבו, 2017); ודורון מנשה ואיל גרונר, "אולי נפלה טעות? התיאוריה של המשפט החוזר וניתוח פרשת זדורוב", בעמוד 86-89 (הוצאת נבו, 2021).

13. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים. הקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים ובהם, הגיונה הפנימי של העדות; עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק; הקוהרנטיות הפנימית שלה; סימני האמת העולים ממנה; וההתרשמות מאופן מסירתה (ראו לעניין זה, ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (01.09.2008)). עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.

14. עוד ובטרם אגש לפירוט ניתוח הראיות שערך בית המשפט בתיק זה, אציין כי במקרה הנדון לא מצאתי להטיל דופי באף לא אחד מעדי התביעה שנשמעו לפניי. להתרשמותי, עדי התביעה העידו את הדברים כהווייתם כפי שקלטו בחושיהם. העדים העידו בצורה מקצועית ונטולת פניות ולא מצאתי לפקפק באמינות דבריהם (הגם אם מעדותו של ע"ת/6, עלו תהיות מסוימות, אליהן אדרש בהרחבה בהמשך הדברים), כשלמסקנה זו הגעתי לאחר שמיעת עדותם והשוואתה אל מול כלל העדויות והראיות שהוצגו לפניי, בדגש על גרסת הנאשם לאופן התרחשות האירוע.

15. בכל הנוגע לעדות הנאשם, הרי שמקריאת גרסת הנאשם בחקירתו במשטרה ובמענה שניתן על ידו לכתב האישום, ושמיעת עדותו בבית המשפט תוך בחינת יתר הראיות בתיק, הנאשם הותיר רושם בלתי מהימן בליבו של בית המשפט. בכל הנוגע לעדות עצמה ולאופן מסירתה, התרשמתי כי מגרסתו של הנאשם עלו לא מעט תהיות; הנאשם הרבה להיתמם והעיד באופן מניפולטיבי; הלה בחר בהצגת הדברים באופן שיטיב עמו ויצגו באור חיובי; תוך שגרסתו לאופן התרחשות האירוע שבמוקד כתב האישום לא התיישבה עם חומר הראיות ומצאתי כי הינה בלתי סבירה. לדידי, כל אלה מקשים ליתן בו אמון. משכך, הריני לקבוע כי עדותו של הנאשם הייתה ככלל בלתי מהימנה ויקשה על בית המשפט לקבלה כהווייתה, כפי שעוד יפורט בהרחבה בהמשך הדברים.

האם הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום

16. וכעת אעבור לגופם של דברים. ראשית חכמה, אפרט את עיקר גרסאותיהם של העדים השונים ובכלל זה את גרסת הנאשם, ולאחר מכן אדון בשאלה העיקרית שעל בית המשפט להכריע בה, והיא האם הנאשם תקף את הסוהר גיל אלנה (ע"ת/1), ואיים עליו כמתואר בכתב האישום.

גרסאותיהם של העדים:

עדות ע"ת/1

17. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר ע"ת/1, הסוהר אלנה, את הדברים הבאים: "...באותו יום הלכנו... לעשות חיפוש, יחד עם צוות הסוהרים. אחד השותפים שלי, איציק אטיה, כבל את האסיר ידיים אחורה, פתח את הדלת אחרי שהוא כבל אותו ואז האסיר, כשאני הייתי מול הדלת, נתן לי את הבעיטה... נשלחנו על ידי קצין המשמרת לאגף של הנאשם, לתא שלו, לעשות חיפוש... לפי הנוהל, לפני שפותחים את התא קודם כל כובלים את האסיר ורק אח"כ פותחים את התא. איציק אטיה... כבל את האסיר לפי ההנחיה ידיים אחורה דרך האשנב, ואז איציק פתח את הדלת של התא. אני הייתי מול הדלת של התא. חיכיתי שהאסיר יצא החוצה כדי שנוכל להיכנס לתא שלו לעשות חיפוש... עמדתי מול הדלת ואז הוא בא לצאת כי אמרו לו לצאת החוצה, הוא התקדם אלי וישר נתן לי את הבעיטה... לא עשיתי כלום וגם לא דיברתי עם האסיר, פשוט חיכיתי שיפתחו את הדלת ונוכל להיכנס ואז הנאשם התקרב אלי ונתן לי בעיטה... הבעיטה פגעה לי מתחת לברך" (עמוד 24 לפרוטוקול, שורות 4-24).

18. ובהמשך: "באותו אירוע השתלטנו עליו והוא דיבר בשפה הערבית ואחד השותפים שלי תרגם את זה אח"כ, שהוא ישב מאסר עולם על סוהרים. לא יכולתי להבין מה הוא אמר. חוסיין סלאחה תרגם לי. מה שאני הבנתי לפני התרגום של חוסיין סלאחה שהנאשם אמר שהוא ישב מאסר עולם על סוהרים. הוא דיבר בערבית" (עמוד

25, שורות 1-4).

19. בחקירתו הנגדית, לשאלת הסנגור האם יכול להיות שהנאשם רק הרים את רגלו קדימה השיב הסוהר אלנה: "בוודאות לא. הוא הרים את הרגל בכוונה לפגוע...", לשאלתו הנוספת של הסנגור האם יכול להיות שהנאשם הרים את הרגל כתוצאה מכך שהוא פחד שהסוהרים יפגעו בו השיב העד: "את זה אתה צריך לשאול אותו, שורה תחתונה הרמת הרגל והתוצאה הסופית של זה שזה פגע בי. אם הוא היה נניח רוצה מתוך פחד להגן או משהו כזה הוא היה מרים רגל ונעמד למרות שאין לו שום סיבה לעשות את זה, אנחנו לא הולכים לתקוף או לעשות משהו לאסיר אז אין כאן שום סיבה להתגוננות כזו או אחרת. כי אנחנו לא הלכנו לתא לפגוע באסיר או משהו אישי לאותו אסיר, אנחנו הלכנו לעשות חיפוש, המשימה שלנו הייתה לכבול את האסיר, להוציא אותו מהתא ולעשות את החיפוש בתא שלו וכך לסיים את המשימה" (עמוד 27, שורות 10-20). ובהמשך: "... הוא לא הרים את הרגל ב 90 מעלות. הוא הרים ישר את הרגל ופגע. אני מדגים שהאסיר הדף את הרגל שלו כלפי כפי שהדגמתי הוא בעט בי ברגלי כשהרגל שלו מושטת קדימה" (עמוד 28, שורות 4-6). עוד מסר העד כי הוא אינו דובר את השפה הערבית ועל כן הוא לא הבין מה אמר האסיר במהלך האירוע (עמוד 28, שורות 7-10).

עדות ע"ת/2

20. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר העד את הדברים הבאים: "יש לנו תכנית לפי אג"מ, תכנית חיפוש. כל פעם זה נמצא בתא מסוים לפי התוכנית של קצין האג"מ, יצא שזה היה בתא הזה שהאסיר היה נוכח. הגענו לשם, אני, אמיר סללאחה, חוסיין סללאחה וגיל אלנה...כבלנו אותו, הגענו למועד פתיחת התא, פתחנו את התא, האסיר בעט בסוהר הראשון שהוא ראה שזה גיל אלנה ובאופן אוטומט אנו מקפלים אותו למצב שהוא לא יוכל לעשות דבר... חייכנו לקצין המשמרת שזה ערן... שהוא מפקד המשמרת להמשך הנחיות... במשך כל האירוע האסיר קילל וגידף כלפי כלל הסגל... ההתנהלות השוטפת אתו הייתה קללות ובאופן אגרסיבי והוא היה עצבני" (עמוד 42, שורות 18-29). לשאלת התובעת מה הייתה כוונתו בדברים שהוא רשם בדו"ח הפעולה לפיהם: "בנוסף העצור הנ"ל התבטא בערבית ואיים שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר גיל אלנה", השיב העד: "שמעתי במילים לא בהבנה. יש סוהרים שדוברי ערבית שהיו איתי, אמיר וחוסיין סללאחה, והתברר שזה מה שנאמר מפיה אסיר" (עמוד 43, שורות 1-5).

עדות ע"ת/3

21. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר העד את הדברים הבאים: "...ובאותו תאריך בזמן הנקוב שמעתי רעש מאזור אגף 10 בו שהה האסיר והמשרד שלי סמוך לאגף, ניגשתי למקום וראיתי את הצוות שהיה שם וסגן משמרת חוסן סאללחה, הוא עדכן אותי שהם ביצעו חיפוש לילה על פי תכנית חיפוש של בית סוהר, במהלך הוצאת העצור מהתא כדי לבצע חיפוש, כשהעצור היה כבול לידיים לאחר וביציאה מהתא בעט ברגלו הימנית של הסוהר גיל אלנה...אני הגעתי שהם ביצעו את ההשתלטות עליו וזה הוא עדכן אותי במה שקרה. אני הגעתי הוא המשיך להתפרע, בזמן שהשתלטו עליו והוא המשיך להתפרע העצור ובמהלך ההתפרעות הוא זרק מילים בערבית והסוהר סאללחה דובר ערבית הוא אמר בתרגום של דובר הערבית של הסגן שלי הוא התבטא אני אשב על הסוהר מאסר עולם" (עמוד 38, שורות 13-22). לשאלה כלפי מי הופנו האיומים השיב העד: "הוא אמר את זה כלפי גיל אלנה... אני נוכחתי בזמן שהוא התבטא ולא בזמן שהוא תקף אותו. אני שמעתי אותו זורק מילים בערבית כלפי גיל אלנה והטונאציה זה היה נשמע חריג, ושאלתי את הסגן שלי לתרגום והוא אמר "אני אשב עליו מאסר עולם" והטון היה מאיים" (עמודים 38-39).

22. בחקירתו הנגדית מסר העד בכל הנוגע לעבירת האיומים את הדברים הבאים: "האסיר פנה בטונים מאיימים בערבית וזה היה נראה חריג הדברים שלו, שאלתי את הסגן שלי שדובר ערבית והוא אמר לי שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר גיל אלנה...הסגן שלי אמר שהוא התכוון אליו... הוא תקף את גיל וגם איים על גיל והאמירות שלו היו מופנות כלפי גיל במקום שהיינו. כשהוא התבטא בערבית הפנים שלו היו מכוונות אליו והוא הסתכל עליו ואני ראיתי את זה... אדם שמתבטא בערבית בצורה תוקפנית עם טונים תוקפניים ומפנה את המבט שלו כלפי גיל אלנה הסוהר זה מובן... כשהוא אמר את הדברים הוא הפנה את המבט לגיל" (עמוד 41, שורות 1-17).

עדות ע"ת/4

23. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר העד את הדברים הבאים: "נכנסנו לחיפוש באגף 10, תא 2, אני ושני סוהרים ואיציק אטיה... אצל הנאשם. באותו זמן נתון, לפי ההנחיות שיש עליו, שידי כבולות אחורה, הוצאנו אותו מהתא, בזמן שאני עומד לידו, יחד עם אמיר סלאלחה וגיל אלנה, הסוהר איציק נכנס לחיפוש בתא שלו, והנאשם הסתכל בעיניים של גיל אלנה... ונתן לו בעיטה ברגל ימין. בוצעה השתלטות על האסיר, דווח למפקד המשמרת ערן קסלסי... אחרי זה הנאשם התבטא בערבית שהוא יושב מאסר עולם על הסוהר, גיל אלנה, אחרי שהוא הסתכל לו בעיניים ונתן לו בעיטה ברגל..." (עמוד 5, שורות 14-22).

24. בחקירתו הנגדית, לשאלת הסנגור כיצד בדיוק איים הנאשם השיב העד: "שהוא יושב מאסר עולם על הסוהר גיל אלנה. ש: הוא אמר את השם של גיל אלנה או שהוא אמר סוהר? ת: הוא אמר אני אשב עליו מאסר עולם". כן מסר העד כי הנאשם איים בשפה הערבית, שפה אותה הוא מבין (עמוד 8, שורות 18-26).

עדות ע"ת/5

25. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר העד את הדברים הבאים: "... מה שאני זוכר, נכנסתי לחיפוש בתא, כבלנו את העצור מאחורה, הוצאנו אותו מהתא, הוא תקף את הסוהר גיל אלנה ואחרי התקיפה השתלטנו על האסיר עד השגת המטרה בכוח סביר..." (עמוד 31, שורות 1-3). לשאלת התובעת כיצד התבצעה התקיפה השיב העד: "... הוא תקף את הסוהר... הוא בעט בו... כשהוצאנו את האסיר מהדלת הנאשם בעט במתלונן" (שורות 5-9). עוד מסר העד כי: "... הוא גם איים על הסוהר... איים שהוא יושב על גיל בכלא..." (שורות 14-17), ואישר כי הוא רשם בדו"ח הפעולה כי הנאשם "איים על הסוהר גיל אלנה שהוא יושב עליו מאסר עולם" (עמוד 33, שורות 4-13).

עדות ע"ת/6

26. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר העד כי הוא החוקר בתיק שחקר את הנאשם (עמוד 18, שורות 14-15). בחקירתו הנגדית מסר העד כי לאחר בדיקתו עם המשל"ט ועם קצין הטכנולוגיה של בית הסוהר, ומכיוון שמצלמות האבטחה של בית הסוהר לא צילמו את זירת האירוע או את האירוע עצמו, הוא לא תפס את המצלמות ולא צירף את תוצריהן לתיק החקירה (עמוד 20, שורות 4-5; שורות 15-17; עמוד 21 שורות 1-2; עמוד 23 שורות 3-5).

גרסת הנאשם

27. בחקירתו הראשית בבית המשפט מסר הנאשם את הדברים הבאים: "...הסוהר הזה גיל אלנה בא לתא שלי עם כמה סוהרים, אלה שהעידו פה והם אמרו שהם צריכים להיכנס ולעשות חיפוש בתא. עכשיו קרו הרבה ויכוחים שם. שם אצלם בית הסוהר מסובך באוכל. היו הרבה ויכוחים סביב האוכל עם הסוהרים ועם גיל אלנה על זה בדיוק. באירוע הזה הם באו אלי פעם אחת בלילה ואמרו לי חיפוש בתא. עמדתי על האשנב ונתתי את הידיים שלי אחורה כדי שיכבלו אותי. הייתי כבול עם הידיים אחורה והם פתחו את התא, אמרו לי חיפוש ואני צריך לצאת כדי לעמוד על הדלת כדי שהם יכנסו ויעשו את החיפוש שלהם. ככה עושים כל הזמן. אני יוצא מהתא ובאו אלי כולם ביחד. מה שאני זוכר זה שגיל אלנה היה קדימה. כשקרה ויכוחים אתנו על האוכל לפני יום ולפני יומיים ולפני שלוש ימים כמעט כל יום קורה דברים כאלו, חשבתי שנכנסו עלי כדי לתקוף אותי ויכנסו עלי בגזענות, אז הרמתי את הרגל שלי ככה (מדגים הרמת רגל ב- 90 מעלות), בשביל לשמור על עצמי. אחר כך קפצו עלי כולם ותקפו אותי על הדלת של הכניסה של התא. תקפו אותי וכולם קפצו עלי. כשהרמתי את הרגל שלי עד שתקפו אותי והשכיבו אותי על הרצפה. אני חושב שהם השכיבו אותי על הרצפה בגלל הוויכוחים יומיים לפני" (עמודים 46-47). וכן: " לפני שהם נכנסו לתא וכבלו אותי הם אמרו לי חיפוש. הבן אדם עומד ליד הדלת בחוץ כדי שהם יכנסו לתא לעשות חיפוש. כשאמרו לי חיפוש ופתחו את הדלת אני יודע מה זה כי הרבה חיפושים היו, יצאתי לדלת. כל האירוע היה מחוץ לדלת בתוך הפרוזדור" (עמוד 47, שורות 10-12).

28. בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם כי הוא תקף את הסוהר גיל אלנה, ומסר שהוא הניף את רגלו על מנת להגן על עצמו (עמוד 48, שורות 19-28). כן הכחיש הנאשם כי הוא איים על הסוהר (עמוד 49, שורה 16).

29. בחקירתו במשטרה מיום 14.05.2019 (ת/1), מסר הנאשם דברים אלה: **"באותו היום הסוהרים נכנסו אליי לחיפוש בתא שאני הייתי כבול באזיקי ידיים לאחר. כאשר הסוהרים נכנסו לתא הם אמרו לי אנחנו נכנסים לתא לחיפוש...כאשר הסוהרים נכנסו חשבתי שהם רוצים לתת לי מכות ומתוך הגנה הרמתי את הרגל ואני לא זוכר אם נתתי בעיטה לסוהר והשתוללתי כי פחדתי, צעקתי אני לא זוכר אך לא איימתי שאני אשב מאסר עולם על סוהרים...יכול להיות שהשתוללתי אני לא זוכר שתקפתי איש וצעקתי אני לא זוכר שאיימתי"** (ת/1, עמוד 2).

האם הנאשם תקף את ע"ת/1 בכך שבטע בו

30. לאחר שמיעת העדים; עיון בכלל הראיות שהוגשו; והשוואת כלל החומרים ובדיקתם כמארג אחד; ולאחר הפעלת שיקול דעת שיפוטי בהסתמך על הידע השיפוטי, ניסיון החיים, השכל הישר ואותות האמת שנגלו במשפט (אותם כלים משפטיים המסייעים בידי בית המשפט ליישב גרסאות סותרות של עדים (ראו ענין חדאד, לעיל) - מצאתי להעדיף באופן מובהק את גרסאותיהם של עדי התביעה, על פני גרסת הנאשם בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע, ואנמק.

31. ראשית (וכאמור זה מכבר), עדי התביעה הותירו רושם אמין ומהימן בליבו של בית המשפט. בזמן האירוע הגיעו אל תאו של הנאשם לא פחות **מארבעה סוהרים**, שמסרו כי הם קלטו בחושיהם וראו במו עיניהם את הנאשם בועט בע"ת/1, ללא כל סיבה, ולא מצאתי סתירות שנפלו בין העדים, תוך שכולם מסרו דברים דומים. אף ע"ת/3, אשר הגיע במהלכו של האירוע, חיזק את הדברים שמסרו העדים במהלך עדותם בכך שהוא מסר כי כשהוא הגיע לזירה הוא ראה את הנאשם מתפרע ומדבר בצורה מאיימת בשפה הערבית.

32. ושנית, עדותו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן בליבו של בית המשפט. כזכור, הנאשם לא הכחיש כי במועד הנקוב הגיעו לתאו הסוהרים שהעידו לפניי על מנת לבצע חיפוש בתאו, ולאחר שהם אזקו אותו בידיו על מנת לבצע את החיפוש, מתוך חששו מהם, הוא הרים את רגלו. כמו כן, הלה מסר שהוא לא בעט או איים, אך הודה כי הוא השתולל. הנאשם טען הן במהלך חקירתו במשטרה והן בבית המשפט כי הוא הרים את רגלו מתוך פחד שהסוהרים יתקפו אותו. כך מסר הנאשם בחקירתו במשטרה: **"חשבתי שהם רוצים לתת לי מכות ומתוך הגנה הרמתי את הרגל ואני לא זוכר אם נתתי בעיטה"** (ת/1, עמוד 2), וכך מסר הנאשם בבית המשפט: **"חשבתי שנכנסו עלי כדי לתקוף אותי ויכנסו עלי בגזענות, אז הרמתי את הרגל שלי ככה (מדגים הרמת רגל ב- 90 מעלות), בשביל לשמור על עצמי"** (עמוד 47 לפרוטוקול, שורות 1-2).

33. חרף דבריו אלו של הנאשם, הרי שהלה לא נתן כל הסבר סביר המניח את הדעת מדוע הוא חשש כי הסוהרים עומדים לתקוף אותו, למעט הסבר קצר ולקוני, לפיו קדם לאירוע המתואר בכתב האישום סכסוך עם הסוהר אלנה שנסוב סביב אוכל (עמוד 46, שורות 22-24, שורות 28-29). כמו כן, הנאשם בעצמו מסר הן בחקירתו במשטרה והן במהלך עדותו בבית המשפט כי הסוהרים הודיעו לו עוד לפני הוצאתו מהתא כי הם הגיעו על מנת לערוך חיפוש בתאו (ת/1, עמוד 2, שורה 8; עמוד 46, לפרוטוקול שורות 21-22), והוא אף הודה כי חיפושים מעין אלו נערכים מפעם לפעם: **"אמרו לי חיפוש ואני צריך לצאת כדי לעמוד על הדלת כדי שהם יכנסו ויעשו את החיפוש שלהם. ככה עושים כל הזמן"** (עמוד 46). יתרה מכך, הנאשם לא ציין בחקירתו או במהלך עדותו כי הוא ראה סימנים כלשהם לכך שהסוהרים עומדים לתקוף אותו, אלא מסר כי עצם כניסתם לתא, מילאה את ליבו חשש. הנה כי כן, נוכח העובדה שהנאשם ידע שהסוהרים הגיעו לתאו על מנת לבצע בו חיפוש, תוך שאף לשיטתו חיפושים מעין אלו נערכים כדבר שבשגרה, ומשהנאשם לא הצביע על כל סיבה נראית לעין מדוע הסוהרים יתקפו אותו בכניסתם לתא, הרי שטענת הנאשם בדבר חששו שהסוהרים ינסו לפגוע בו מעוררת תמיהה רבה.

34. כאמור זה עתה, בבית המשפט מסר הנאשם כי הוא חשש שהסוהרים מתכוונים לתקוף אותו, שכן בימים שקדמו לחיפוש בתאו, נתגלע סכסוך מתמשך בינם לבינו סביב סוגית האוכל: **"עכשיו קרו הרבה ויכוחים שם. שם אצלם בית הסוהר מסובך באוכל. היו הרבה ויכוחים סביב האוכל עם הסוהרים ועם גיל אלנה על זה בדיוק... מה שאני זוכר זה שגיל אלנה היה קדימה. כשקרה ויכוחים אתנו על האוכל לפני יום ולפני יומיים ולפני שלוש ימים, כמעט כל יום**

- קורה דברים כאלו, חשבתי שנכנסו עלי כדי לתקוף אותי ויכנסו עלי בגזענות...** (עמודים 46-47, לפרוטוקול). חרף דבריו אלו של הנאשם, הסברו זה של הנאשם לא ניתן על ידו במהלך חקירתו במשטרה, והסכסוך הלכאורי סביב נושא האוכל בינו לבין **ע"ת/1**, או עם הסוהרים האחרים, אותו הלה מצא לציין במהלך עדותו בבית המשפט לא בא זכרו במהלך חקירתו, למעט ציון העובדה כי הוא פחד שהסוהרים עומדים לתקוף אותו, הא ותו לא - דבר האומר דרשני.
35. בעניין זה הסביר הנאשם כי הוא אמר את הדברים לחוקר שחקר אותו במהלך חקירתו במשטרה וכנראה הדבר לא נרשם על ידו (עמוד 14, שורות 22-27). עם זאת, החוקר שחקר את הנאשם (**ע"ת/6**), זומן להעיד בבית המשפט אך הוא לא נשאל דבר או חצי דבר בעניין זה על ידי ההגנה, מה גם, שההגנה לא טענה דבר בעניין ליקויים כל שהם שעלו בתוכן הדברים שמסר הנאשם במסגרת הודעתו במשטרה (למעט בשאלת התרגום, שבה אדון בהמשך הדברים). בנסיבות אלו, אין בידי לקבל את טענת הנאשם, לפיה הוא ציין במהלך חקירתו כי התגלע סכסוך בינו לבין הסוהרים בימים עובר לחיפוש בתאו וכי דבריו אלו משום מה לא נרשמו על ידי **ע"ת/6**.
36. ויוער, כי אף אם הייתי מוכנה לקבל כאמת לאמיתה את גרסת הנאשם, לפיה קדם לאירוע המוזכר בכתב האישום סכסוך מסוים בינו לבין הסוהרים (הגם שאופי וחומרת הסכסוך הקודם כלל לא הייתה ברורה די הצורך מהדברים שמסר הנאשם במהלך עדותו), הרי שאין בכך להסביר בשום פנים ואופן מדוע הלה חשש שהסוהרים עומדים לתקוף אותו, בשעה שהוא עצמו הודה (כאמור) שהסוהרים הסבירו לו שהם באו על מנת לערוך חיפוש בתאו, כדבר שבשגרה. מה עוד, שהנאשם לא מסר כי הוא ראה סימנים כלשהם שהעידו על כך שבכוונת הסוהרים לתקוף אותו, אלא אך מסר דברים ערטילאיים לפיהם: **"...אני יוצא מהתא ובאו אלי כולם ביחד. מה שאני זוכר זה שגיל אלנה היה מקדימה...חשבתי שנכנסו עלי כדי לתקוף אותי ויכנסו עלי בגזענות"** (עמודים 46-47 לפרוטוקול). ברוח דברים אלו, הרי שגם בחקירתו במשטרה מסר הנאשם גרסה עמומה וערטילאית לפיה: **"...כאשר הסוהרים נכנסו חשבתי שהם רוצים לתת לי מכות..."** (**ת/1**, עמוד 2), היינו, הנאשם רק "חשב" שעומדים לתקוף אותו, אך לא קדם למחשבה מעשה כלשהו מצדם של הסוהרים, כך לשיטת הנאשם עצמו, שיצדיק מחשבה מעין זו.
37. מעבר לעובדה שאף טענתו של הנאשם, לפיה הוא חשב שהסוהרים נכנסו לתאו **"כדי לתקוף אותי ויכנסו עלי בגזענות..."**, לא צוינה במהלך חקירתו במשטרה, הרי שנכוח העובדה ששניים מתוך ארבעת הסוהרים שהגיעו לבצע את החיפוש בתאו של הנאשם נמנים עם בני עדתו של הנאשם, הרי שטענתו זו של הנאשם, לפיה הוא חשש מפני גזענותם כלפיו, אינה ברורה כלל ועיקר ומעוררת אף היא תמיהה רבה.
38. לכל האמור עד כה יש לצרף את גרסתו של הנאשם (כפי שנמסרה במהלך חקירתו במשטרה ובבית המשפט), לפיה הוא עצמו הודה שהוא הרים את רגלו והשתולל על מנת להגן על עצמו, תוך שאף בגרסתו במשטרה הלה לא שלל נחרצות כי הוא בעט ברגלו של הסוהר, אלא כל שטען היה כי הוא אינו זוכר זאת: **"ואני לא זוכר אם נתתי בעיטה...אני לא זוכר שתקפתי איש"** (כאשר הנאשם אישר בחקירתו הנגדית בבית המשפט כי הוא אכן מסר דברים אלו במשטרה (עמוד 49, שורות 1-2)).
39. מכל האמור עד כה מצאתי לקבוע כי גרסאותיהם של עדי התביעה המהימנות, השלובות זו בזו, בצירוף גרסתו התמוהה של הנאשם, מוכיחות בהצטברותן מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן בעט בכוונה מודעת בע"ת/1, הסוהר אלנה, כמתואר בכתב האישום.
- האם הנאשם איים על ע"ת/1 בכך שאמר לו כי ישב עליו מאסר עולם**
40. בכל הנוגע לעבירת האיומים המיוחסת לנאשם, הרי שע"ת/4, אשר דובר את השפה הערבית, ציין מפורשות כי הנאשם איים על ע"ת/1, הסוהר אלנה: **"אחרי זה הנאשם התבטא בערבית שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר, גיל אלנה, אחרי שהוא הסתכל לו בעיניים ונתן לו בעיטה ברגל...שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר גיל אלנה. ש: הוא אמר את השם של גיל אלנה או שהוא אמר סוהר? ת: הוא אמר אני אשב עליו מאסר עולם"** (עמוד 5, שורות 14-22; עמוד 8, שורות 18-26). כך גם ע"ת/5, אשר דובר אף הוא את השפה הערבית, מסר את הדברים הבאים: **"...הוא גם איים על הסוהר... איים שהוא ישב על גיל בכלא..."** (עמוד 31, שורות 14-17), ואישר כי הוא רשם בדו"ח הפעולה שהנאשם **"איים על הסוהר גיל אלנה שהוא ישב עליו מאסר עולם"** (עמוד 33, שורות 4-13).
41. ע"ת/3, חיזק בדבריו את הדברים שמסרו ע"ת/4 וע"ת/5, בכך שהוא מסר במהלך עדותו כי הוא היה עד לאירוע וראה

- במו עיניו שדבריו של הנאשם כוונו כלפי **הסוהר אלנה** (עמוד 38, שורות 13-22; עמוד 41, שורות 1-17). חיזוק לכל האמור אף מצאתי בדבריו של **ע"ת/2**, מהם עלה כי הנאשם השמיע קללות וגידופים כלפי כלל אנשי הסגל במהלך האירוע שבמוקד כתב האישום; התנהלותו השוטפת של הנאשם כללה השמעת קללות באופן אגרסיבי; וכי הנאשם היה עצבני (עמוד 42, שורות 18-29).
42. בעניין זה יודגש כי אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה מעדויותיהם של עדי התביעה עלה כי יכול והנאשם 'זרק את הדברים לחלל האוויר' ולא כיוון אותם כלפי נמען מסוים. ברוח הדברים האמורים יצוין, כי **ע"ת/4**, העיד במהלך חקירתו הראשית כי לאחר שהנאשם בעט **בע"ת/1**, והסוהרים השתלטו עליו, אזי: **"הנאשם התבטא בערבית שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר, גיל אלנה"** (עמוד 5, שורות 19-20), וחידד במהלך חקירתו הנגדית את הדברים הבאים ללא כחל וסרק: **"זה מה ששמעתי בדיוק, שהוא ישב מאסר עולם על הסוהר גיל אלנה... הוא אמר אני אשב עליו מאסר עולם... בערבית... (אומר בערבית) מוסטעד אחוד עלי מועבד"** (עמוד 8, שורות 20-26). לדברים אלו מצטרפים הדברים שמסר במהלך חקירתו הראשית **ע"ת/5**, לפיהם: **"...הוא גם איים על הסוהר... אני לא זוכר בדיוק אבל מה שרשום בדוח האסיר איים שהוא ישב על גיל בכלא"** (עמוד 31, שורות 15-17), תוך שבחקירתו הנגדית הלה הבהיר כי אין הוא זוכר במדויק את תוכן איומיו של הנאשם וכי יש להסתמך בעניין זה על הדברים שהוא רשם בדו"ח: **"...בדוח רשמתי שהעצור איים על גיל אלנה שהוא ישב עליו מאסר עולם"** (עמוד 33, שורות 9-14).
43. יתרה מכך, **ע"ת/3**, אף הוא מסר במהלך עדותו את הדברים הבאים: **"אני הגעתי שהם ביצעו את ההשתלטות עליו...אני הגעתי הוא המשיך להתפרע, בזמן שהשתלטו עליו והוא המשיך להתפרע העצור ובמהלך ההתפרעות הוא זרק מילים בערבית והסוהר סאללחה דובר ערבית הוא אמר בתרגום של דובר הערבית של הסגן שלי הוא התבטא אני אשב על הסוהר מאסר עולם"** (עמוד 38, שורות 13-22), **הוא אמר את זה כלפי גיל אלנה... אני נוכחתי בזמן שהוא התבטא ולא בזמן שהוא תקף אותו. אני שמעתי אותו זורק מילים בערבית כלפי גיל אלנה והטונאציה זה היה נשמע חריג, ושאלתי את הסגן שלי לתרגום והוא אמר "אני אשב עליו מאסר עולם" והטון היה מאיים"** (עמודים 38-39). וכן בהמשך: **"האסיר פנה בטונים מאיימים בערבית וזה היה נראה חריג הדברים שלו... והאמירות שלו היו מופנות כלפי גיל במקום שהיינו. כשהוא התבטא בערבית הפנים שלו היו מכוונות אליו והוא הסתכל עליו ואני ראיתי את זה... אדם שמתבטא בערבית בצורה תוקפנית עם טונים תוקפניים ומפנה את המבט שלו כלפי גיל אלנה הסוהר זה מובן... כשהוא אמר את הדברים הוא הפנה את המבט לגיל"** (עמוד 41, שורות 1-17).
44. הנה כי כן, אין מחלוקת גם לשיטת עדי התביעה כי הנאשם לא הזכיר בעת השמעת האיום את שמו של **ע"ת/1**, הסוהר אלנה, אלא אמר כי ישב "עליו" מאסר עולם. כך מסרו **ע"ת/4** ו- **ע"ת/5**, אשר דוברים את השפה הערבית, השפה שבה השמיע הנאשם את הדברים, כשאף **ע"ת/4**, ציין את המילים המדויקות שבהן הנאשם עשה שימוש בשפה הערבית, מהן לא עלה שבדבריו אזכר הנאשם את שמו המפורש של הסוהר אלנה (**"מוסטעד אחוד עלי מועבד"**). עם זאת, אין בידי לקבל את תזת ההגנה, לפיה הנאשם 'זרק את המילים לחלל האוויר' ולא כיוון אותם כלפי אדם מסוים. בעניין זה העידו העדים בצורה שאינה משתמעת לשני פנים כי דבריו של הנאשם כוונו באופן ברור וחד משמעי כלפי **ע"ת/1**, הסוהר אלנה, כאשר **ע"ת/4** ו- **ע"ת/5**, מסרו כי הנאשם אמר שהוא ישב **"עליו מאסר עולם"**, כאשר ב"עליו" התכוון הנאשם לומר כי הוא ישב מאסר עולם על אדם מסוים - קרי, על הסוהר אלנה. כך גם **ע"ת/3**, מסר (כאמור), כי חרף העובדה כי הוא לא הבין את דבריו של הנאשם שכן הוא אינו דובר את השפה הערבית, ניכר היה בעיניו בצורה ברורה מאוד כי דבריו של הנאשם כוונו כנגד מושא תקיפתו - קרי, כנגד הסוהר אלנה.
45. מכל האמור לעיל, ובהינתן עדויותיהם של עדי התביעה השלובות זו בזו והמחזקות האחת את רעותה, מצאתי לקבוע כי הוכח לפניי מעבר לספק סביר כי הנאשם איים **"אני אשב עליו מאסר עולם"** תוך שהוא כיוון את דבר האיום כלפי **ע"ת/1**, הסוהר אלנה.
- האם נפל דבר שקר בדבריו הנאשם, המחזק את תזת המאשימה**
46. בסיכומיה טענה המאשימה כי מהדברים שמסר הנאשם בעדותו והשוואתם אל מול הדברים שהלה מסר במהלך חקירתו במשטרה, עולה כי הנאשם שיקר ומסר גרסאות סותרות, וכי יש בכך לחזק את הראיות העומדות לחובתו. כך,

- המאשימה טענה כי הנאשם סתר את עצמו בכך שבבית המשפט הלה מסר כי לאירוע המתואר בכתב האישום קדם סכסוך בינו לבין **ע"ת/1**, ועם יתר הסוהרים בנוגע לאוכל, כאשר עניין זה לא בא זכרו בחקירתו של הנאשם במשטרה.
47. לאחר שעיינתי בדברים, לא מצאתי שמדובר בסתירה שנפלה בדברי הנאשם, שכן בחקירתו במשטרה הנאשם לא טען כי לאירוע המתואר בכתב האישום לא קדם כל סכסוך עם הסוהרים, אלא הוא כלל לא התייחס לעניין זה. לדידי, וחרף התמיהה העולה מהפער שבין שתי הגרסאות, הרי שאין המדובר בסתירה הגלויה על פניה אלא להוספת פרט חדש שנמסר על ידי הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט, שלא בא זכרו במהלך חקירתו במשטרה.
48. עוד הטעימה המאשימה כי הנאשם סתר את עצמו בכך שבמהלך עדותו בבית המשפט הנאשם מסר כי הוא **לא השתולל** במהלך האירוע שבמוקד כתב האישום, וזאת בניגוד לדברים שהלה מסר במהלך חקירתו במשטרה שם הוא הודה כי הוא השתולל. אכן, הנאשם בחקירתו במשטרה מסר כי הוא השתולל: **"...חשבת שהם רוצים לתת לי מכות ומתוך הגנה הרמתי את הרגל ואני לא זוכר אם נתתי בעיטה לסוהר והשתוללתי כי פחדתי וצעקתי..." (ת/1)**, עמוד 2). בעדותו בבית המשפט הסביר הנאשם את הדברים כך: **"ש: תאשר לי שהשתוללת בתא. ת: לא השתוללתי. ש: מפנה אותך לעדותך במשטרה... ת: לא השתוללתי, בשביל לשמור על עצמי. לא אמרתי שהשתוללתי בכוונה לפגוע בסוהר. בן אדם אחד מתי שנכנסים עליו 5 סוהרים הוא צריך לזוז, זה הכוונה השתוללתי. לא הכוונה שהשתוללתי כדי לפגוע בהם"** (עמוד 48, שורות 12-18).
49. הנה כי כן, הנאשם מסר במהלך חקירתו במשטרה כי הוא השתולל, ואולם התנהגותו לא נבעה מתוך רצון לתקוף את הסוהרים, אלא מתוך פחד מפניהם, תוך שהלה הסביר בבית המשפט כי הוא הכחיש השתוללות מצדו במובן של התנהגות תוקפנית כלפי הסוהרים, אך הוא לא הכחיש כי הוא התנהג בפרעות (השתולל) על מנת להגן על עצמו. משכך, לא מצאתי כי עולה סתירה בדבריו של הנאשם במשטרה אל מול הדברים שהלה מסר בעניין זה במהלך עדותו בבית המשפט.
50. עוד טענה המאשימה כי הנאשם סתר את עצמו בכך שבמענה לכתב האישום הוא הכחיש כי הוא דיבר עם הסוהרים, בעוד שבמהלך עדותו בבית המשפט הלה מסר כי הוא קיים שיח עם הסוהרים בעת האירוע. בעניין זה אציין כי עוד בראשית הדרך, במהלך חקירתו במשטרה, הנאשם לא שלל כי אכן היה לו דין ודברים עם הסוהרים: **"...והשתוללתי כי פחדתי, צעקתי אני לא זוכר אך לא איימתי..." (ת/1)**, עמוד 2). גם בבית המשפט אישר הנאשם כי היה לו דין ודברים עם הסוהרים במהלך האירוע (עמוד 49, שורות 8-12). יוצא אפוא, כי כבר מחקירתו במשטרה בסמוך לאירוע, הלה לא הכחיש את הדברים, אלא אך הכחיש כי הוא איים על הסוהרים. במצב דברים זה, לא מן הנמנע לסבור כי במענה שניתן על ידי בא כוחו של הנאשם, באשר לעובדה 3 לכתב האישום לפיו: **"הנאשם כופר. הנאשם כלל לא אמר דבר לסוהרים"** (עמוד 4 לפרוטוקול, שורה 2), כוונת הסנגור הייתה לכך שהנאשם כפר באיומים כלפי הסוהרים, ואולם לא היה בכוונתו לטעון שהנאשם כלל לא דיבר עם הסוהרים במהלכו של האירוע, כאשר הדבר אף עומד בניגוד לדברים שמסר הנאשם עצמו הן במהלך חקירתו במשטרה הן בבית המשפט.
51. **בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי לאחר שערכתי השוואה בין הדברים שמסר הנאשם במהלך חקירתו במשטרה לבין הדברים שהלה מסר במהלך עדותו בבית המשפט ובמענה שניתן על ידו לכתב האישום, והגם שלא מצאתי לקבל את גרסתו של הנאשם לגופו של עניין, עדיין, לא מצאתי שנתגלעו סתירות של ממש בין גרסאותיו השונות תוך שלא עלה מדבריו דבר שקר גלוי וברור על פני הדברים, כטענת המאשימה.**
- האם נפלו מחדלי חקירה בעבודת היחידה החוקרת ומשמעותם**
52. בסיכומיה טענה ההגנה לשני מחדלי חקירה שלטענתה יש בכוחם להוביל לזיכויו של הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. **מחדל החקירה הראשון**, נעוץ לשיטת ההגנה, בכשל האינהרנטי שנפל בחקירת הנאשם במשטרה בשעה שהתרגום לשפה הערבית נעשה על ידי מתורגמן שהינו קצין שב"ס, בעוד הנאשם באותה עת נחשד בתקיפה ובאיומים כלפי איש שב"ס. אקדים ואומר כי לא מצאתי לקבל את עתירת ההגנה להורות על זיכויו של הנאשם מכוח מחדל חקירה זה (ואף לא בצירוף של שני המחדלים גם יחד), ואנמק. אכן, כטענת ההגנה, מהודעת הנאשם במשטרה **(ת/1)**, עלה כי הדברים שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה נרשמו לאחר שהדברים תורגמו מהשפה הערבית לשפה העברית על ידי קצין שב"ס, הדובר את השפה הערבית. כך גם יש להזכיר כי הנאשם נחשד בביצוע של עבירות כלפי אנשי שב"ס, כך שעל פניו מתעורר הרושם שביצוע מלאכת התרגום על ידי קצין שב"ס, הארגון שאליו משתייכים עדי התביעה במקרה דנן, אינה

משוללת קושי.

53. ברוח הדברים האמורים, אין חולק על חשיבותה של מלאכת התרגום בעניינו של חשוד הצריך לכך, הן במהלך החקירה במשטרה, הן במהלך מסירת העדות במשפט: **"התכלית העומדת ביסוד מדיניות משפטית זו היא כי תקינותו של ההליך צריכה להישמר ויש להקפיד עליה כערובה לגילוי האמת והבטחת זכויות האדם. בתרגום דבריו של הנחקר או עד מהשפה בה נאמרים הדברים לשפה בה מתנהלת החקירה טבועים קשיים אינהרנטיים אחדים... קשיים אלה מחייבים לנקוט אמצעי זהירות מסוימים להבטחת מהימנות התרגום. שהרי, בהיעדר תרגום מדויק ומהימן, אנו עלולים להחטיא את התכליות שלשמן נועד התרגום - הבטחת זכותו של הנחקר, בין אם עד וביתר שאת אם הוא חשוד או נאשם; הבטחת הוגנות ההליך; וחקר האמת"** (ראו לעניין זה, ע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו, 2012)). כך למשל, כאשר לא ניתן לתעד בכתב את חקירתו של החשוד בשפה שבה היא מתנהלת, תתועד החקירה בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי על מנת להבטיח את מהימנות התרגום (ראו לעניין זה, "תיעוד בשפת החשוד", סעיף 8(2) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב-2002 (להלן: **"סעיף 8(2) לחסד"פ**)), מכאן יש להקיש וללמוד כי על המתורגמן לבצע את מלאכת התרגום ללא משוא פנים, בצורה אובייקטיבית וזהירה ככל האפשר, תוך שהמחוקק הדגיש את החשיבות הרבה שבתרגום איכותי המשקף את הדברים שנאמרו כהווייתם בשפת המקור, לצורך קיומו של הליך משפטי הוגן (ראו לעניין זה, ע"פ 8974/07 **הונצ'אן לין נ' מדינת ישראל** (נבו, 03.11.2010)).
54. כן יפים הדברים שנאמרו בע"פ 8868/11 **אלכסיי בגימוב נ' מדינת ישראל** (נבו, 23.08.2012), הקשורים קשר הדוק לענייננו: **"סבורני כי חקירתם של עדים, קל וחומר כאשר מדובר בעדים מרכזיים כמו בענייננו, חייבת להיות מלווה בתרגום מקצועי, איכותי ואובייקטיבי, ולא ניתן להסתפק בתרגום לא מקצועי שנערך אד-הוק"**.
55. מכל מקום, והגם שעל התרגום להיעשות בצורה מקצועית ואובייקטיבית, דבר שעל פניו לא נעשה בענייננו, לא מצאתי שיש בעניין זה להוביל לזיכויו של הנאשם. כפי שנקבע על ידי זה מכבר, השוואת הדברים שמסר הנאשם במסגרת עדותו בבית המשפט לבין הדברים שהלה מסר במהלך חקירתו במשטרה לא העלתה סתירות הגלויות על פניהן, ובוודאי לא סתירות מהותיות. הנאשם עמד על גרסתו, וזו הייתה על פניה עקבית וקוהרנטית. אף הסנגור במסגרת סיכומיו הטעים כי למעשה הנאשם היה עקבי בדבריו, תוך שלא נמצאו סתירות משמעותיות בגרסאותיו, וכי אין מקום לקבל את טענת המאשימה, לפיה שקריו של הנאשם מהווים חיזוק ואף סיוע לתזה המאשימה המפלילה. בשל חשיבות הדברים אביא את דברי הסנגור המלומד כלשונם: **"...די לקרוא את עדות הנאשם כפי שניתנה בזמן אמת אל מול עדותו שניתנה היום בחלופ כ-3 שנים ואפשר לראות שאין את אותן סתירות ושקרים כפי שחברתי השקיעה בהם פרק שלם עם פסיקה. רוב דבריו שהוא אמר בחקירתו, במענה לכתב האישום והן היום בפני ביהמ"ש הם שלובים זה בזה. קשה ולא ברורה טענת חברתי אודות שקרי הנאשם כראיה מחזקת את דבריו"** (עמוד 55 שורות 23-27).
56. משמצאתי כי בבית המשפט הנאשם למעשה חזר על גרסתו לאופן התרחשות האירוע כפי שהוא מסר אותה במהלך חקירתו במשטרה (למעט שינויים מינוריים בלבד), תוך שאף ההגנה הטעימה כי הדברים שמסר הנאשם במהלך חקירתו במשטרה שלובים עם הדברים שהלה מסר במהלך עדותו בבית המשפט וכי לא התגלעו בין הדברים סתירות כלשהן; בשעה שהדברים שמסר הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט נמסרו בשפה העברית (למעט הסתייעותו קלות במתורגמן לשפה הערבית שנכח במהלך הדיון) - נמצאנו למדים כי המתורגמן שתירגם את חקירתו של הנאשם במשטרה מערבית לעברית ביצע את עבודתו נאמנה, והלכה למעשה, מלאכת התרגום בוצעה על ידו בצורה מהימנה, איכותית ואפקטיבית. הנה כי כן, טענת ההגנה נטענה אך באופן עקרוני, לכך שמן הראוי היה שקצין שב"ס לא יתרגם את חקירת הנאשם כאשר הלה נחשד בביצועה של עבירה כלפי אנשי שב"ס. ואולם, ולגופו של עניין, לא מצאתי לקבוע כי דבריו של הנאשם בחקירתו שובשו או עוותו על ידי המתורגמן, הסנגור עצמו לא הצביע על ליקויים כלשהם לגופו של התרגום ואף לא ביקש לזמן את המתורגמן לעדות, ולמעשה אין כל ראיה לכך שנפל פגם כלשהו בפעולת התרגום.
57. ויוער, כי הגם שחקירת הנאשם במשטרה התנהלה בשפה הערבית, בעוד שתיעודה בכתב נעשה לאחר שהיא תורגמה לשפה העברית, נראה שהיה מקום במקרה דנן לעשות שימוש בסעיף 8(2) לחסד"פ ולתעד את החקירה באמצעים חזותיים או קוליים. תיעוד החקירה היה מוביל למסקנה הברורה והחד משמעית, לפיה התרגום אכן נעשה בצורה מהימנה

וטובה והיה ביכולתו להסיר כל חשש לפגם בתרגום, אותו העלתה ההגנה. ואולם, הצדדים לא טענו בעניין האמצעים החזותיים והקוליים האמורים; תוך שלא הוצג בפני בית המשפט דיסק החקירה; ולמעשה אין בידי כל אינדיקציה לכך שהחקירה אכן תועדה או לא תועדה באמצעים חזותיים או קוליים, ומשכך אין באפשרותי להניח בעניין זה הנחה כזו או אחרת. **הנה כי כן, ומשאין לדין אלא מה שעיניו רואות, לא מצאתי כאמור לקבוע כי נפל פגם כלשהו במלאכת תרגום חקירת הנאשם במשטרה.**

58. **מחדל החקירה השני,** נעוץ לשיטת ההגנה בכך שהיחידה החוקרת לא תפסה את מצלמות האבטחה שהיו ממוקמות באגף שבו אירע האירוע שבמוקד כתב האישום. ברוח דברים אלו נטען כי מעדויות העדים שנפרשו בפני בית המשפט עלה כי יכול והאירוע התרחש בפרוזדור הסמוך לתא שבו היה מצוי הנאשם, ואולם אין בתיק החקירה כל מזכר או אינדיקציה לכך שנעשו פעולות כלשהן בזמן אמת על ידי **ע"ת/6**, לאיתור המצלמות המתעדות את ההתרחשות בפרוזדור. בהמשך לכך נטען, כי רק חודש וחצי לאחר קרות האירוע, ציין **ע"ת/6**, במזכר שהוא רשם כי האירוע התרחש **בתוך התא** שבו היה מצוי הנאשם, ועל כן ובשעה שהמצלמות אינן מתעדות את המתרחש בתא עצמו, אין כל תיעוד של האירוע במצלמות, וזאת על אף שחלק מהעדים העידו (כאמור) כי האירוע לא התרחש בתא אלא בפרוזדור. משכך טענה ההגנה נפל מחדל חקירתי הפוגע בהגנתו של הנאשם, המצדיק את זיכויו.

59. בעניין זה יצוין, כי במזכר שהוגש על ידי ההגנה ושנרשם על ידי החוקר יאיר מלכה (**ע"ת/6**), מיום 19.06.2019 (**נ/1**), נכתבו הדברים הבאים: **"מבדיקה שערכתי לגבי האירוע בנוגע למצלמות האבטחה האירוע התרחש בתוך התא כך שאין תיעוד על כך"**. במהלך עדותו בית המשפט הסביר העד באריכות: **"...כמו כן, עשיתי פעולה בנוגע לאירוע, עשיתי בדיקה עם קצין הטכנולוגיה של כלא שקמה באם האירוע מצולם במצלמות אבטחה ונאמר לי שהתא לא מתועד במצלמות ומכיוון שהאירוע התרחש בתוך התא האירוע לא תועד... ברגע שהאירוע מתועד במצלמות אבטחה אז קצין הטכנולוגיה היה אומר לי שהוא יוכל לצרוב לי בדיסק את האירוע אבל מאחר והאירוע התרחש בתוך התא הוא לא מתועד במצלמות...כשאני מגיע לטפל באירוע בבתי כלא, מעבר לכך שאני בודק את ההתרחשות של האירוע עם קצין הטכנולוגיה, אני גם עולה למשל"ט של הכלא על מנת להסתכל אם ניתן לראות משהו מהאירוע. במקרה הספציפי הזה אני יכול לומר בצורה חד משמעית שלא היה ניתן לראות דבר במצלמות האבטחה, שכן אם היה ניתן הייתי מצלם את זה... שאני מגיע לטפל באירוע אני ניגש למשל"ט של הכלא, במקרה הזה בכלא שקמה. יש אזורים עם שטחים מתים שלא ניתן לראות בהם שום דבר, גם מחוץ לתא. זה נקרא שטח מת שאין מצלמות באזור הזה. גם בהתייחס לדוחות שנרשמו נאמר שנפתחה ממש הדלת, נפתח פתח מאוד צר ואז כשהסוהר בא להיכנס הנאשם בעט בסוהר ואז הם נכנסו פנימה לתוך התא. גם אם הייתי רואה במצלמות משהו הכול היה נרשם ומתועד... המצלמות מתעדות את פרוזדור התאים, מחוץ לתאים. במקרה הזה, בנוסף לבדיקה שלי עם קצין הטכנולוגיה אני גם עולה למשל"ט לראות אם רואים משהו. שטח מת זה שטח שהמצלמה למעשה לא מתעדת אותו. זה יכול להיות מטר וחצי על מטר וחצי, משהו כזה, באזור של התא...בכל אירוע שאני מטפל בו בבתי הכלא אני בודק אם האירוע מתועד במצלמות אבטחה. אני עולה למשל"ט, בודק, עולה מול קצין טכנולוגיה וגם עושה בדיקה..." (עמודים 20-23, לפרוטוקול).**

60. **בכל הנוגע למיקום האירוע, ע"ת/4**, אישר במהלך עדותו כי הנאשם הוצא לפרוזדור מחוץ לתא לצורך ביצוע החיפוש ושם בעט הנאשם בע"ת/1, וכדבריו: **"המרחק בין הדלת לקיר הוא מרחק קטן. הוא היה לידי עם עוד שני סוהרים. הפרוזדור לא גדול, אולי 1.5 מטר...אני נשארתי בפרוזדור מחוץ לתא...ואז האסיר הסתכל בעיניים של גיל אלנה ונתן לו בעיטה..."** (עמוד 6, שורות 10-23); **ע"ת/1**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי הנאשם תקף אותו בבעיטה כאשר הנאשם היה מצוי בסמוך לדלת התא מבפנים, ואילו הוא היה מצוי בצמוד לדלת הכניסה לתא, היינו, הנאשם בעט בו במעבר של הדלת (עמוד 26, שורות 7-22), וכי לאחר שהנאשם בעט בו, הסוהרים השתלטו על הנאשם בפרוזדור (עמוד 28, שורות 22-26); **ע"ת/5**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי לאחר שהנאשם הוצא לפרוזדור של האגף, שהינו פרוזדור קטן, הנאשם בעט בע"ת/1 (עמוד 32, שורות 1-11); **ע"ת/3**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי

- הוא לא היה נוכח בשעה שהנאשם בעט בסוהר אלנה, וכי הוא הגיע למקום בשלב שבו החלו הסוהרים להשתלט על הנאשם, ואולם, לאחר שהוא תחקר את האירוע, ומתוך ניסיונו כמפקד משמרת, והעובדה **שהוא ראה את הנאשם כשהוא מצוי במפתן הדלת מבפנים**, הרי שההנחה ההגיונית ביותר היא שהאירוע החל במפתן הדלת בתוך התא (עמוד 40 שורות 2-11); ואילו, **ע"ת/2**, מסר במהלך עדותו בבית המשפט כי לאחר שהסוהרים פתחו את דלת התא לאחר כבילת הנאשם, אזי בתוך שניות ספורות הנאשם הספיק לבעוט בסוהר (עמוד 46 שורות 7-8), כשלמעשה **אירוע הבעיטה החל בכניסה לדלת התא שבו היה מצוי הנאשם**, היינו, כאשר הנאשם היה מצוי בתוך התא לכיוון החוץ, והסתיים בכך שהסוהרים הוציאו את הנאשם מחוץ לדלת התא בסמוך על מנת להשתלט עליו (עמוד 43, שורות 24-28). כן מסר העד כי המרחק בין מקום האירוע בתא ועד לפרוזדור הוא פחות ממטר (עמוד 44, שורות 8-9).
61. אכן, לא נעלם מעיני כי עדי התביעה מסרו גרסאות מעט שונות באשר למיקום המדויק שבו התרחשה התקרית - בסמוך לדלת התא או בפרוזדור ממש (גרסת **ע"ת/4 וע"ת/5** אל מול גרסתם של **ע"ת/1**, **ע"ת/2** וע"ת/3). בנסיבות אלו, לדידי, בשים לב לפרק הזמן הארוך שחלף בין קרות האירוע שבמוקד כתב האישום לבין מועד מתן העדויות, ונוכח העובדה שאין המדובר במקום גדול ורחב ידיים, עסקינן בעיקר באי דיוק הנועץ בטבעו של הזיכרון האנושי ולא בסתירה הנוגעת לליבת המחלוקת והמעלה חשש בנוגע למהימנות הגרסאות (ראו והשוו, ע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (נבו, 02.06.2014); וע"פ 175/10 **חנוכיב נ' מדינת ישראל**, (נבו, 28.07.2011)), ולא מן הנמנע לסבור כי כל העדים התכוונו לכך שהאירוע התרחש באותו המקום, אך תיאורם באשר למיקומו המדויק של האירוע היה שונה, עת האירוע היה קצר ואינטנסיבי ונמשך לפרק זמן קצר ובמקום צר. כשלמעשה ניתן להבין מדבריהם של עדי התביעה כי תחילתו של האירוע התרחש בכניסה לתא, ואילו המשכו התרחש מעט אל מחוץ לתא בסמוך לדלת הכניסה לתא (כמתואר על ידי **ע"ת/1**, מושא האיום ועל ידי **ע"ת/2**, וכן כסברתו של **ע"ת/3**). לאור כל אלה, לא מן הנמנע לסבור כי חלקו הראשון של האירוע שבו בעט הנאשם **בע"ת/1**, התרחש סמוך ממש לדלת הכניסה לתא. לא אכחד כי חלק מעדי התביעה, גם אלה שמסרו שאירוע הבעיטה **בסוהר אלנה** התרחש בסמוך לדלת הכניסה לתא, ציינו כי **לפחות חלק מהאירוע התרחש בפרוזדור** (כך למשל מסר **ע"ת/1**, כי ההשתלטות על הנאשם התרחשה בפרוזדור (עמוד 28, שורות 21-26); ואילו, **ע"ת/2**, מסר כי לאחר שהנאשם בעט **בסוהר אלנה** ובשל הצפיפות ששררה בתא, הסוהרים הוציאו את הנאשם אל מחוץ לדלת התא על מנת להשתלט עליו (עמוד 43, שורות 24-27)).
62. בעניין זה יצוין, כי חרף דברי **ע"ת/6**, שנרשמו על ידו במזכר **(נ/1)**, לפיהם האירוע שבמוקד כתב האישום לא תועד, שכן הוא התרחש **בתוך התא** ואילו המצלמות הממוקמות בפרוזדור אינן מכסות שטח זה, וכי אף מחוץ לתא ישנם אזורים הכוללים שטחים מתים שאינם מתועדים במצלמות, הרי שאם נכון הדבר שהמצלמות אכן מתעדות חלקים מסוימים בפרוזדור, ובשל ההבדלים המסוימים שנפלו בגרסאות העדים בשאלת מיקומו המדויק של האירוע, והעובדה שנראה לנכון לסבור כי המצלמות היו מצלמות ולו חלק קטן מהאירוע (כגון את הסוהרים ניגשים לתאו של הנאשם על מנת לערוך בו חיפוש), ולמען הסר ספק - היה מקום כי היחידה החוקרת תתפוס את המצלמות ותצרף לתיק החקירה את הצילומים ממצלמות האבטחה מאותו אגף.
63. **ע"ת/6**, כזכור, פירט באריכות במהלך עדותו כי לאחר האירוע הוא שוחח עם קצין הטכנולוגיה של המתקן ועלה למשל"ט ובדק האם האירוע מתועד במצלמות האבטחה. עם זאת, לא מצאתי לקבל את הסברו של **ע"ת/6**, במענה לשאלת הסנגור, לפיו לא היה מקום לפרט במזכר שהוא רשם את הבדיקות שהוא ערך באשר לשאלת תיעוד המצלמות את האירוע כפי שהוא מצא לנכון לפרט בפני בית המשפט: **"אני חושב שלא הייתי צריך להוסיף את הפרט הזה לגבי המשל"ט כי זה דבר שגרתי שאני עושה לפני כל אירוע שאני מטפל בו"** (עמוד 22, שורות 2-3).
64. עיון במזכר **(נ/1)**, שרשם **ע"ת/6**, מגלה כי הוא לקוני וקצר מאוד: **"מבדיקה שערכתי לגבי האירוע בנוגע למצלמות האבטחה האירוע התרחש בתוך התא כך שאין תיעוד על כך"**, וקשה להבין מהדברים שנרשמו על ידי העד במזכר כי אכן הלה ביצע את הבדיקות שאותן הוא פירט בפני בית המשפט, היינו, בדיקה עם קצין הטכנולוגיה ועם המשל"ט. מצופה היה מהחוקר לפרט במזכר שהוא רשם באופן ברור ונהיר את כלל הפעולות שנעשו על ידו בהקשרן של מצלמות האבטחה על מנת שהנאשם וסנגורו לא יצטרכו להסיק מסקנות בדבר הפעולות שנערכו או שלא נערכו על ידו בדרך של היקש וסברה, כך שבפני הנאשם ועורך דינו יעמדו כלל הראיות מתיק החקירה, על מנת שלא תפגע הגנת

הנאשם.

65. יתרה מכך, במזכר שנרשם על ידי ע"ת/6, ביום 19.06.2019, הלה ציין כי הפעולות שהוא ערך והמצוינות במזכר התבצעו על ידו בסמוך לחקירת הנאשם קרי, בסמוך ליום 14.05.2019, שכן לדבריו, ללא בדיקה אל מול קצין טכנולוגיה ואל מול המשל"ט, הוא כלל לא היה מתחיל לטפל באירוע (עמוד 22, שורות 10-25). חרף דבריו אלו של העד, הרי שהלה לא ציין במזכר כי הפעולות הרשומות במזכר בוצעו על ידו חודש עובר לכתיבת המזכר, ונראה שמן הראוי היה שהעד יפרט במזכר את הפעולות שהוא ביצע לפרוטרוט, ויחדד מתי בדיוק נעשו על ידו פעולות חקירה אלו, שכן כך יוצא שלפי גרסתו של העד, התאריך "19.06.2019" שבו נרשם המזכר הינו למעשה חסר כל משמעות שכן הפעולות הרשומות בו התבצעו זמן ניכר עובר למועד הנקוב במזכר.
66. הנה כי כן, מצאתי כי נפלו שלושה ליקויים בפעולות החקירה שבוצעו על ידי ע"ת/6, במסגרת תיק זה. ראשית, לא נתפסו מצלמות האבטחה המתעדות את הפרוזדור באגף ואף לא צורף כל דו"ח צפייה ממצלמות אלה (על אף שלטענת העד הוא צפה במצלמות), וזאת על מנת להסיר כל ספק כי אכן אף שלב משלבי האירוע שבמוקד כתב האישום לא תועד במצלמות האבטחה. שנית, המזכר שרשם העד הינו לקוני וחסר כל פירוט באשר לאופי הפעולות שהוא ביצע על מנת לוודא כי המצלמות אכן לא תיעדו את האירוע. ושלישית, המזכר נרשם על ידי העד כחודש לאחר ביצוע הפעולות שננקטו על ידו, ללא שניתן לכך על ידי העד כל הסבר המניח את הדעת.
67. וכעת נשאלת השאלה, מה המשמעות שיש ליתן לליקויים אלה. בעניין זה יוזכרו מושכלות היסוד לפיהן לא כל מחדל חקירה יש בכוחו להוביל לזיכויו של הנאשם: "גם בעניין זה נקבע לא אחת כי לא כל מחדל חקירה יוביל בהכרח לזיכויו של נאשם. נפקותו של מחדל חקירה נטען תלויה בנסיבות המיוחדות של העניין הנדון, ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו" (ראו לעניין זה, ע"פ 2511/92 חטיב נגד מדינת ישראל (נבו, 05.07.1993); ע"פ 4223/07 פלוני נגד מדינת ישראל (נבו, 29.11.2007); ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נגד פלוני (נבו, 12.01.2012), וכן: "ההכרעה בדבר נפקותם של המחדלים נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית ובהתאם לנסיבותיו של כל מקרה. כך, יש לבחון האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק ובספקות הספציפיים אותם מבקש הנאשם לעורר, מגיע משקלם של המחדלים לכדי יצירת ספק סביר" (ראו לעניין זה, ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל (נבו, 06.09.2016).
68. במקרה דנן, סבורתני כי המחדלים הנטענים לא פגעו בהגנתו של הנאשם, בוודאי לא בצורה כה חמורה וקיצונית עד כי עולה חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו, ומצאתי כי אין במחדלים אלו כדי ליצור ספק סביר באשר לאחריותו של הנאשם לביצוע המעשים שבהם הוא מואשם. בענייננו, ובכל הנוגע למחדל הנטען באשר לתרגום חקירת הנאשם, הגם אם ראוי היה שחקירת הנאשם תתורגם על ידי מתורגמן מקצועי שאינו נמנה עם שורות שב"ס, הרי שכפי שצינתי זה מכבר, בסופו של יום, דבריו של הנאשם במהלך חקירתו במשטרה תועדו כדבעי ובאופן משביע רצון; דבריו של הנאשם לא עוותו ולא שונו על ידי המתורגמן; והדברים אף לא נטענו על ידי ההגנה (נהפוך הוא).
69. ברוח הדברים האמורים, ובכל הנוגע למחדל הנטען באשר למצלמות האבטחה, לדידי, הגם אם היה מקום כי ע"ת/6, יפרט במזכר שהוא רשם את הפעולות שהוא ביצע באשר לבדיקת המצלמות והשאלה שמא הן תיעדו את האירוע שבמוקד כתב האישום (כפי שהלה טרח לפרטן בפני בית המשפט); יצרף את סרטוני מצלמות האבטחה לתיק החקירה; וירשום מזכר בסמוך למועד ביצוע פעולות החקירה על ידו, הרי שעדיין, לאחר שמיעתם של חמשת עדי התביעה שנכחו במקום, ובהינתן העובדה כי אף הנאשם קשר את עצמו לחלק ניכר מהאירוע, תוך שגרסתו לאופן התרחשותו אינה מניחה את הדעת (בלשון המעטה) ולא הותירה רושם חיובי על בית המשפט - לא מצאתי שהעדרו של סרטון האבטחה מחומר החקירה מהווה פגיעה חמורה או קיפוח של ממש בהגנתו של הנאשם, לאחר שהשתכנעתי (כאמור זה מכבר) מעבר לספק סביר כי הנאשם אכן תקף את הסוהר אלנה ואיים עליו.
- יוצא אפוא, שלא מצאתי שיש בכוחם של מחדלי החקירה עליהם הצביע הסנגור המלומד להורות על זיכויו של הנאשם, ולו מחמת הספק.

70. בשולי הדברים אעיר, כי משמצאתי כי התנהלות היחידה החוקרת בתיק זה אינה מצדיקה את זיכוי של הנאשם, עדיין, לא ניתן להתנער מהרושם כי התנהלות היחידה החוקרת הביאה לפגיעתמה בתחושת הצדק וההגיונות המצדיקה, כך לדידי, הקלה בעונש, וכל זאת למען לא יישנו הדברים. יפים לעניין זה הדברים הבאים: **"...עבודת רשויות האכיפה היא בסיס חיוני אין בלתו לאכיפת החוק, מלאכתן קשה, ואין מי שנקי משגות...ואולם, היינו רוצים לקוות כי במקום שישנם מחדלים, גם אם אינם בזדון אך מגלים משגה מקצועי משמעותי, יזכו דברינו לטיפול ראוי, וחוששנו שאם לא יינתן לכך ביטוי בפסקי הדין תחלוף השירה ותעבור, ועולם כמנהגו ינהג. על כן יש מקום, וכאמור גם אם אין זו "הגנה מן הצדק" בכל הדרה וחומרתה, להקלה מסוימת כדי להביא לתודעת הרשות את הבעיה..."** (ראו לעניין זה, ע"פ 1840/16 יהודה אדרי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.02.2017); וע"פ 9141/10 אברהם סטואר נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.04.2014)).

סוף דבר

71. בכל הנוגע למעשה האיום המיוחס לנאשם, אזי וכידוע, עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין עניינה: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו..."**. באשר ליסוד העובדתי הנדרש לצורך גיבושה של עבירת האיומים, אזי שעל האיום להיות רציני וממשי לפגיעה באחד מהערכים המוגנים הנזכרים בסעיף, כשהאיום יכול להיעשות בין במילים ובין בהתנהגות (י' קדמי, **הדין בפלילים**, חלק רביעי עמוד 2123 (תשס"ו-2006)). לצורך בחינת היסוד העובדתי שבעבירת האיומים נקבע כי **"יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"** (ראו לעניין זה, ע"פ 3779/94 משה חמדני נ' מדינת ישראל [17 עמ'], נב(1) 408 (1998)), ומכאן **"שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה"** (ראו לעניין זה, ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373, בעמ' 378; להלן, **עניין ליכטמן**)).
72. באשר ליסוד הנפשי הנדרש לצורך גיבושה של עבירת האיומים, המדובר בעבירת התנהגות ולכן אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה תתממש (ראו לעניין זה, רע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (נבו, 17.01.2018)). ברוח זו, משמעותו של היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים (**"בכוונה להפחיד אתהאדם או להקניטו"**), הינה כי המאיים הציב לגד עינוי את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר, כי שאיפתו הייתה להשגתו של יעד זה. יסוד נפשי זה מתקיים גם במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומיו, גם אם לא הייתה לו שאיפה לכך (**עניין ליכטמן**; י' קדמי, **הדין בפלילים**, חלק רביעי עמודים 2129-2130 (תשס"ו-2006)).
73. **בענייננו**, ברי כי משהנאשם איים על **ע"ת/1**, הסוהר אלנה, כי הוא **"ישב עליו מאסר עולם"**, לא יכול להיות חולק כי אמירה זו, שלא נותר ספק בליבי כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי היא הופנתה על ידי הנאשם כלפי **ע"ת/1**, הינה בגדר איום שאינו כדין בפגיעה בגופו ובחיו של **ע"ת/1**, וכי האמירה נאמרה על ידי הנאשם בכוונה להפחיד את **הסוהר אלנה** או למצער, הנאשם צפה ברמת הסתברות גבוהה כי **הסוהר אלנה** יבהל או ירגיש מאוים למשמע דברים אלו, משכך הרי שהתקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים לצורך גיבושה של עבירת **האיומים**.
74. בכל הנוגע לעבירת התקיפה המיוחסת לנאשם, אזי וכידוע, עבירת **התקיפה סתם** לפי סעיף 378 לחוק העונשין עניינה: **"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה..."**. עבירת **תקיפת עובד ציבור** לפי סעיף 382א (א) לחוק העונשין קובעת כך: **"התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף..."**.
75. אם כן, **היסוד העובדתי** הנדרש לצורך גיבושה של עבירת התקיפה בא על סיפוקו באמצעות מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו, ומשמדובר בעבירה התנהגותית, **היסוד הנפשי** הנדרש לגיבושה של העבירה, הינו מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות (וראו לעניין זה, ע"פ 2648/18 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 19.03.2020); ת"פ (שלום צפת)

- 5337-03-10 **מדינת ישראל נ' פלונית** (נבו, 12.06.2013); ות"פ (שלום כ"ס) 48422-08-11 **מדינת ישראל נ' אשר לוק** (נבו, 27.01.2015); י' קדמי, **הדין בפלילים**, חלק שלישי, עמודים 1513-1522, (התשס"ו - 2006).
76. **בעניינו**, משהמאשימה הרימה את הנטל להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם בודעין וללא כל סיבה מוצדקת, אלא אך מתוך כעסו, בעט ברגלו של **הסוהר אלנה**, ע"ת/1, בודעו כי המדובר בסוהר שהגיע מתוקף תפקידו לבצע חיפוש כדין בתאו, הרי שהתקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים לצורך גיבושה של עבירת **תקיפת עובד ציבור**.
77. בסיכומם של דברים ייאמר, כי נוכח כלל הראיות שנפרשו לפניי כפי שפורט בהרחבה לעיל, נוכח גרסאותיהם של **עדי התביעה** השלובות זו בזו שבהצטברותן מהוות גרסה מהימנה, המתיישבת והנתמכת בחומר הראיות שהובאו לפני בית המשפט, ומנגד, נוכח גרסתו של הנאשם שעומדת לבדה, שהינה מיתממת ומתחמקת, אשר עומדת בסתירה חזיתית לגרסאותיהם של עדי התביעה ואשר בכללותה אינה מתיישבת עם השכל היישר - מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם, ולקבל את גרסת עדי התביעה בכל הנוגע **לאופן התרחשות האירוע** שבמוקד כתב האישום.
78. **בנסיבות אלו, ומשנמצא כי במעשי הנאשם התקיימו היסודות העובדתיים והנפשיים הנדרשים בעבירות האיומים ותקיפת עובד הציבור**, הנני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים לפי סעיף 192 **לחוק העונשין** ובעבירה של **תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין**.

בדדים מתבקשים כעת לטעון לעונש.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"ב, 13 יולי 2022, במעמד
הצדדים.